

Trine blev afvist af sin lille datter, men nu er miraklet sket

Mor den bedste i verden

■ Hvorfor er jeg ikke god nok, tænkte Trine mange gange, når hun så sin lille datter tumle forbi hende og videre hen til en af de andre mødre i legestuen.

Birgitte på tre år ville simpelt hen ikke vide af sin mor. Det var Trines første barn, og intet var blevet, som hun havde forestillet sig. Der måtte jo være noget galt med hende som mor, hvis hendes eget barn ikke engang ville komme hen til hende! Først da Trine Levin Døssing fik endnu et barn, Noah, fandt hun ud af, at hun var god nok som mor – til gengæld fandt hun også ud af, at Birgitte havde brug for hjælp. Men ingen kunne sige, hvad

Det synes Birgitte på tre år i hvert fald. Nu, vel at mærke. Men sådan har det ikke altid været – faktisk ville Birgitte overhovedet ikke være sammen med sin mor, og Trine Levin var dybt fortvivlet. Men en dag mødte de to en spændende dame...

der var i vejen med den lille pige. – Da Birgitte blev født, kunne hun ikke trække vejret selv. Hun blev lagt i kuvøse og fik ilt i tre døgn. Hun rettede sig, så vi kunne få hende med hjem, og så burde der jo ikke være noget i vejen. Det var der egentlig heller ikke, men hun var en lille og sart pige, så bagefter fik hun den ene sygdom efter

den anden. Da hun var et år, kom hun i dagpleje, og hun græd, når hun blev afleveret. Det betød ikke, at dagplejen var dårlig, tværtimod gjorde dagplejemoderen alt, hvad hun kunne. Men Birgitte trivedes bare ikke rigtig...

Til sidst gav Birgittes far og mor op. Da hun blev to år og fire måneder, tog forældrene Birgitte

ud af dagplejen, og Trine valgte at gå hjemme med sin datter og lillebror Noah, der var nyfødt. Og Noah var helt anderledes.

– Birgitte havde altid været et meget stille barn, det var Noah absolut ikke: Han græd, men han kunne også trøstes, når jeg tog ham op. Han var et glad og aktivt barn, som vi havde meget i hænderne lige fra fødslen. Det havde vi jo ikke haft chancen for med Birgitte, da hun var nyfødt, fordi hun lå i kuvøse og fik ilt.

– Birgitte var rigtig god til at lege selv, men det pinte mig, at hun helst ville undgå mig. Til gengæld var hun rigtig glad for sin mormor og morfar. Jeg tænkte mange tan-

ker om, hvad jeg dog gjorde forkert, men da Noah så blev ældre, kunne jeg se, at der altså var en meget stor forskel. Noah var en rigtig bulderbasse, hvor Birgitte altid havde været alt for stille og forsigtig.

– Det blev endnu mere tydeligt, da Birgitte og jeg begyndte at gå i legestuen tre gange om ugen: Hun kunne simpelt hen ikke være sammen med mange andre børn. Hun blev ked af det, og så var det ikke mig, hun søgte trøst hos. I stedet løb hun over til en af de andre mødre – det gjorde ondt, siger Trine stille.

På det tidspunkt havde hun spurgt både læger, fysioterapeuter, sundhedsplejerske, ja alle, der burde vide besked med børns trivsel.

– Men de vidste heller ikke, hvad der var galt. Selv om Birgittes sprog ikke var så godt endnu, selv om hun var længe om at lære at gå, selv om hun havde hypermobile led, så var der ikke så meget, vi kunne gøre. Vi skulle se tiden an, sagde de. Men for os var det værste, at hun bare ikke ville være sammen med mig.

Der var dog én, som havde lagt særlig mærke til Birgitte undervejs. Det var Dorte Henningsen, der er motorisk konsulent og underviser i motorik for småbørn i den legestue, hvor Birgitte og hendes mormor en gang om ugen. En dag spurgte Trine i sin afmagt, om Dorte dog ikke vidste, hvad der var i vejen. Og Dorte havde om ikke en klar diagnose, så i hvert fald nogle ideer til, hvad der kunne være i vejen.

Det endte med, at Birgitte og

hendes mor begyndte som private klienter hos Dorte i Helsingør. Hun har arbejdet meget med små børn gennem tiden, og Birgitte er hverken den første eller sidste, der har haft problemer med motorikken.

– Mange danske små børn har problemer med motorikken, og det betyder, at rigtig mange børn får problemer med at lege med andre børn og bruge kroppen. Senere kan det knibe med både indlæring og koncentration, forklarer hun.

Sart og skrøbeligt

– Birgitte var voldsomt understimuleret, og det skyldes nok, at hun ikke har været i sine forældres arme fra fødslen af. I stedet har hun ligget i kuvøse. Netop den allerførste tid med masser af tryghed og kærlighed er vigtig for et lille barn, og så skal forældre huske, at babyer ikke er lavet af glas – de har faktisk godt af at blive tumlet meget med. Birgitte havde altid været et sart og skrøbeligt barn, så naturligvis havde hendes forældre også passet rigtig godt på hende. Derfor var Birgitte blevet et følsomt og stille barn, der ikke kendte sin egen krop.

Birgitte og mor fik nogle øvelser med en stor bold, hvor Birgitte skulle træne sin balance. Nogle andre øvelser med massage og pensler, der kilder dejligt under fødslerne, hjalp hende til at mærke sin egen krop. Fem daglige øvelser og halvanden måned senere var Birgitte faktisk et helt andet barn.

Det lyder som magi, men for Dorte er det helt enkelt: – Børn går ikke i stykker, når

For et par måneder siden var Birgitte en sky og stille pige – det har motorikkonsulenten Dorte lavet helt om på

Sådan hjælper du dit barn

Alle børn er født med tre sanser, der skal stimuleres: Labyrintsansen, følesansen og stillingssansen. At gynges, rulle på en bold og hoppe styrker labyrintsansen, mens følesansen styrkes ved massage og leg – og så må overbeskyttende forældre lukke det ene øje – mens stillingssansen styrkes af alle bevægelser. Sammen udgør de tre sanser balancen, som helst skal være god. Kort sagt: Jo mere leg, hvor børnene bruger hele kroppen, des bedre får dit barn det.

Birgitte elsker sin lillebror, Noah, der er halvandet år – og endeliger hen ved at blive lige så nysgerrig og energisk, som han er

man tumler med dem, faktisk får de det kun bedre af det. Man skal lege med sit barn, lige fra det er ganske lille. Birgittes svære fødsel betød, at hun ikke var i kontakt med sin egen krop og sine egne følelser. Derfor kunne hun ikke være sammen med andre børn og heller ikke sin mor. Tæt kontakt er skræmmende, hvis man ikke har et forhold til sin egen krop. Til gengæld kan man nå rigtig langt med et barn, hvis man griber ind i tide.

Der er ingen tvivl om, at Birgitte er et helt andet barn. Hun børster lillebror væk fra mors skød og kravler selv op. Hun styrer hjemmевant rundt med bolde og balancepinde, når de besøger Dorte en gang om måneden – og mor kan næsten ikke følge med sin datter mere.

– Nu vil Birgitte gerne kramme, og når hun besøger mormor og morfar, ringer hun hjem og spørger efter mig. Hendes sprog er blevet meget bedre, og hun kan

være sammen med andre børn, så det er faktisk som at få et helt nyt barn.

Birgitte bliver fire år til sommer, og så skal hun starte i børnehaven på deltid.

– Oven i købet er hun også begyndt at lave ballade! Dét ville hun aldrig have gjort før. Langt om længe har hun fuld fart på. Men det allerbedste er, når hun siger: "Jeg vil have mor!". □

Af Greta Johansen
Foto: Birger Vogelius

greta.johansen@familiejournalen.dk